

Utdrag ur "Fågeltjuvarna"

Kapitel 4: Ett hemligt meddelande

Farmor höll på att duka på altanen och hade spänt upp ett stort parasoll för att få skugga.

"Det var precis i tid!" sa farmor när hon såg Kajsa komma springande från grusvägen. "Var har du varit?"

"Borta på klipporna", svarade Kajsa andfådd, och slamrade uppför de fyra trappstegen till altanen.

Hon satte sig med en duns i en av stolarna och la kikaren på bordet.

"Men ser jättebra med den", sa hon. "Det finns en unge i boet, men bara en. Jag såg hur mamman matade den med fisk."

Pappa satt mitt emot henne och log. Han var röd på näsan för han hade legat i hängmattan och läst hela morgonen.

"Får jag följa med och titta sedan?" frågade han och sträckte sig efter potatisskålen.

"Det kan kanske vänta tills senare ikväll", sa farmor. "Du har ju annat att göra."

"Jag?" sa pappa och höjde på ögonbrynen.

"Du ska ju måla huset i sommar. Har du glömt det?"

Pappa satt för ett ögonblick alldeles stilla och gapade förvånat. Kajsa fnissade lågt. Pappa trivdes så bra i sin hängmatta så han ville nog helst stanna där.

"Och dig ska jag be att du går till affären och handlar efter lunch", sa farmor och vände sig till Kajsa som tystnade mitt i fnisset.

"Ja, men ...", försökte hon protestera.

Men sen tänkte hon att det i alla fall var bättre att gå ett ärende till affären än att stå och måla resten av dagen.

"Okej", sa hon.

Nu var det farmor som såg road ut.

"Ni är som två motsträviga gamla hundar som inte vill gå ut när det regnar." Hon lutade huvudet bakåt och skrattade.

Pappa och Kajsa tittade tyst på varandra, och sedan började de äta. Det var potatis och sill och korv. Kajsa åt en mycket liten bit sill och fyra prinskorvar med ketchup.

”Hallå!” ropade en glad röst precis när Kajsa stoppade den sista tuggan i munnen. Det var Johans mamma som kom gående. I handen höll hon ett kuvert som hon viftade med.

”Jag har post till dig, Kajsa, från Johan”, sa hon och överlämnade kuvertet till Kajsa.

Sedan stod hon kvar en stund och pratade med pappa och farmor, men Kajsa hörde inte vad de sa. ”ASJAK”, stod det med stora bokstäver utanpå kuvertet. Kajsa sprättade upp det. Det var ett kort meddelande:

”Addyxs anranrö. Ted snnif ravujt! Allok netåbrotom. Nahoj.”

Hjärtat började bulta när Kajsa långsamt läste orden åt rätt håll.

Tjuvar? Vad då för tjuvar? Fågeltjuvar?

Kajsa tittade upp från papperet och sträckte sig efter kikaren. Hon ville genast springa tillbaka till klipporna och se vart den där motorbåten hade tagit vägen.

”Sticker du till affären då? Jag har en lista i köket”, sa farmor.

”Ja, men ... öh, jag måste spana efter en sak.”

”Vad då?” sa pappa. ”Vad ska du spana efter?”

”En sak”, upprepade Kajsa.

”Dumheter” sa pappa. ”Iväg med dig nu! Spana kan du göra sen. Eller också får du hjälpa mig med målningen.”

”Mmm”, instämde farmor. ”Du skulle kanske ta och måla i stället, så går jag och handlar.”

”Nej”, sa Kajsa snabbt. ”Jag går och handlar. Det är klart jag gör. Var är listan?”